

Trinitatis søndag – 1. tekstrække

Nygårdskirken 15. juni, 2025, kl. 10.30

Friluftsgudstjeneste og sommerfest

Tekst: 725; 29; 331; 321; 318, v.3; 369

Salmer: Johannesevangeliet 3, 1-15

Helligånd, gør vores tro frisk og grøn! Amen.

Det er den grønne tid igen, tid for vækst og blomstring. Grønt græs, grønne blade, det grønne kors. Om lidt den grønne messehagel! I kirken hedder de kommende grønne måneder: Trinitatis. Treenighed. Far, Søn og Helligånd: For *Gud* er en levende relation, et *fællesskab*, ja, en *fest*: Og Gud inviterer hele tiden *os* indenfor - vil have os *med* ind til *måltidet*, hvor man får næring både til liv og sjæl og ånd - med ind i *samtalen*, med ind i det rum hvor man *deler* alt med hinanden. For Gud er ligesom *jeres kirke* her er: *Kom, kom, kom!* lyder det: Vi er her for jeres skyld, kom og lad skuldrene falde ned, tag imod kaffe og kage og pølser med det hele og musik og sang og trøst og styrke. Især det sidste – for det fås ikke andre steder: Kom og få min trøst, siger Gud – når du er bange og

gemmer dig i mørket. Kom og få min styrke, siger Gud – når du er ensom og uden kræfter. Det er *her* du får åndelige vitaminer! Du bliver født på ny - din tro, dit håb og din kærlighed vokser og grøntes, sætter friske blade og blomster! ”*Jamen hvordan kan det lade sig gøre?*” spørger vi skeptisk: Når kroppen gør ondt, hvad hjælper det så at *tro*? Når frygten larmer ulideligt i hovedet – hvad er så at *håbe* på? Når tomheden runger i sjælen – hvor er så *kærligheden*? Nej, det vi vil have er *medicin*; noget der *dulmer* den indre uro: Kaffe, lagkage, pølser med det hele, alkohol, smøger, piller, skærm, underholdning ... I mærker det sikkert *lige* nu, at det er de *materielle* behov der bestemmer over jer: Ryggen gør ondt, lækkersulten gnaver – kedsomheden får jer til at falde i søvn – ensomheden giver jer lyst til at gå hjem, for hvem er jeg her midt imellem alle de andre? Vi er ikke fri. Vi er *bundet* af vores krop og vores følelser. Det giver uro indeni – vi *længes*: væk fra smerten, væk fra tomheden; vi længes ud af båndene – ind i friheden! Men kun *ånden* blæser frit hvorhen den vil! Og tør vi *give slip* på det materielle og lade os *føre* af ånden ind i det Gud vil? Gud har skabt os ikke bare til

overlevelse men til *liv*, til kærlighedens og overbærenhedens frie fællesskab med Ham – og med hinanden. Gud ikke bare skabt os til *mest* muligt *længst* muligt, nej vi er skabt til *evigt* liv sammen med Ham. *Jamen hvordan?* spurgte Nikodemus – *jamen hvordan?* spørger vi? Tror man eller håber man, så skuffes man – vi kender alt for godt det, der ikke holder ret *længe*, lige fra kroppen til aktiekurserne! Selv den *kærlighed* vi kender, har sin tid, for vi svigter, slår os på hinanden og dør fra hinanden. Nikodemus turde ikke slippe sin skepsis og blive fri i troen på at livet er evigt, at Gud ånder nyt liv ind i os hele tiden, ånder tro og håb og kærlighed ind i os. Han turde ikke tro på, at den dér uro indeni – det er Guds kalden! Gud hvisper: *Uanset hvordan det går for dig, så bor du i mit hjerte!* Kan du høre det? Suser det for dine ører? Tør du slippe din skepsis og sætte Gud fri til at så og plante i dit indre? Og nære og gøde så din tro vokser og folder grønne blade ud? Tør du tage imod, når Gud ånder på dig og sætter dig fri? *Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.*